

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 10082

гр. София, 22.12.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав,
в закрито заседание на 22.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

като разгледа дело номер **11612** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от П. М. Д., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. В. К. С. – АК – П. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-006160/28.11.2022г., издадена от полицейски инспектор Отдел "Пътна полиция" към СДВР, с която на основание чл. 171, т.2 б. "М" от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – временно спиране от движение на МПС - л.а. „БМВ 530“ с ДК [рег.номер на МПС] за срок от 3 месеца.

С жалбата е направено искане за спиране изпълнението на оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-006160/28.11.2022г., издадена от полицейски инспектор Отдел "Пътна полиция" към СДВР.

Съдът след като се запозна с доказателствата по административната преписка намира от **ФАКТИЧЕСКА И ПРАВНА СТРАНА** следното:

Искането за спиране, е **ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМО**, като подадено в срок, от активно легитимно лице, с правен интерес и е съединено с оспорване на издадената заповед за прилагане на ПАМ, т. е. във висящ процес по оспорване на заповедта.

Разгледано по същество, искането е **НЕОСНОВАТЕЛНО** по следните съображения:

Съгласно приложимата разпоредба на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Когато законът разпорежда предварителното изпълнение на определена категория актове, той презюмира съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП за наличието на условия, обосноваващи предварителното изпълнение на административния акт, не е необорима. Специалният закон не предвижда основанията за спиране изпълнението на

визираните в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповеди, за които е дерогирал суспензивния ефект на жалбата, поради което по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК. Във всеки конкретен случай съдът, разглеждащ искането за спиране по чл. 166, ал. 2 от АПК на актове по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, преценява дали незабавното изпълнение може да причини значителна или трудно поправима вреда на адресата, която да бъде противопоставена на презумираните предпоставки по чл. 60, ал. 1 от АПК. Предпоставките, при които съдът може да спре предварителното изпълнение, са нови факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или трудно поправима вреда на оспорващия.

Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на жалбоподателя на акта е негова. За да бъде спряно предварителното изпълнение, жалбоподателят следва да заяви и докаже вида и вероятността за настъпване на твърдените от него вреди от изпълнението, за да се прецени дали са значителни като основание за спирането му, тоест следва да установи, че от допуснатото по закон предварително изпълнение ще последва значителна или трудно поправима вреда или че ще бъде засегнат особено важен негов интерес.

В случая жалбоподателят излага аргументи, в насока, че в конкретния случай е налице възможност да настъпят значителни и труднопоправими вреди по смисъла на чл. 166, ал. 2 от АПК. Конкретно е посочено, че живее в [населено място] и работи на трудов договор като търговски директор в „Ивали 7“ ЕООД, като местонахождението на офиса в който е трудово ангажиран е в [населено място]. В тази връзка се излагат аргументи, че след връчване на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-006160/28.11.2022г. ще бъде сериозно затруднен да изпълнява трудовите си задължения, тъй като същите са свързани с непрекъснато пътуване и това би могло да доведе до прекратяване на трудовите му правоотношения.

Изложените доводи в жалбата не водят до извода, че предварителното изпълнение на заповедта ще причини значителни или трудно поправими вреди за жалбоподателя. В конкретния случай липсват приложени доказателства относно твърденията на жалбоподателя. Още повече, че същият разполага с различни възможности за транспорт до работното си място така и за връщане до постоянния си адрес.

По изложените съображения, съдът приема искането за неоснователно и следва да го остави без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК, вр. чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, Административен съд София- град, 80-ти състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на П. М. Д., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. В. К. С. – АК – П., ЗА СПИРАНЕ НА ПРЕДВАРИТЕЛНОТО ИЗПЪЛНЕНИЕ на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-4332-006160/28.11.2022г., издадена от полицейски инспектор Отдел "Пътна полиция" към СДВР, с която на основание чл. 171, т.2 б.“М“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – временно

спиране от движение на МПС - л.а. „БМВ 530“ с ДК [рег.номер на МПС] за срок от 3 месеца.

Определението може да се обжалва с частна жалба в 7-дневен срок от съобщението, чрез Административен съд-София-град до Върховния административен съд на Република България.

На основание чл. 138, ал. 1 от АПК, препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: